

Οδεύουμε προς ένα νέο '68;

του Μίχαελ Πρόεμπστάιν, διεθνή γραμματέα της Επαναστατικής Κομμουνιστικής Διεθνούς Τάσης (RCIT), 22 Οκτωβρίου 2019

Παρακάτω είναι μια μετάφραση της πρώτης και σχεδόν όλης της τρίτης ενότητας ενός νέου κειμένου της RCIT για τη διεθνή κατάσταση και τα καθήκοντα των επαναστατών. Ολόκληρο το κείμενο στα αγγλικά βρίσκεται εδώ <https://www.thecommunists.net/worldwide/global/are-we-nearing-a-new-68-moment/>

Μτφρ ΑΛ

Μια μαζική άνοδος της παγκόσμιας ταξικής πάλης εν μέσω μιας δραματικής αλλαγής στην παγκόσμια κατάσταση

Εισαγωγή

Βρισκόμαστε εν μέσω μιας μαζικής εξάπλωσης της παγκόσμιας ταξικής πάλης. Τις περασμένες εβδομάδες, σε ορισμένες χώρες ξέσπασαν μεγάλοι ταξικοί αγώνες, που σε αρκετές περιπτώσεις οδήγησαν στην εμφάνιση προ-επαναστατικής ή και επαναστατικής κατάστασης. Να αναφέρουμε μόνο τα πιο σημαντικά:

* Εκουαδόρ: Μια δημοφιλής εξέγερση κατά του πακέτου λιτότητας [1]

* Χιλή: Μια εξέγερση με μπροστάρη τη νεολαία ενάντια στη δραστική αύξηση του εισιτηρίου του μετρό και κατά του ακροδεξιού Προέδρου Πινέρα.

* Αϊτή: Λαϊκή εξέγερση κατά του νεοφιλελεύθερου φιλο-αμερικανικού καθεστώτος του Jovenel Moïse

- * Ονδούρα: Μαζικές διαδηλώσεις κατά της αντιδραστικής κυβέρνησης του προέδρου Hernandez [2]
- * Ιράκ: Μια επαναστατική αναταραχή κατά της διεφθαρμένης κυβέρνησης του Adel Abdul-Mahdi [3]
- * Λίβανος: Ένα μαζικό ξέσπασμα εναντίον της κυβέρνησης του πρωθυπουργού Χαρίρι και της αύξησης της φορολογίας [4]
- * Αίγυπτος: Νέα αναζωπύρωση μαζικών διαδηλώσεων κατά της στρατιωτικής δικτατορίας του στρατηγού Σίσι [5]
- * Αλγερία: συνεχιζόμενες μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην «παλιά φρουρά» του στρατού που προσπαθεί να κρατήσει την εξουσία [6]
- * Χονγκ Κονγκ: Λαϊκή εξέγερση εναντίον του επιβληθέντος από το Πεκίνο καθεστώτος της Κάρι Λαμ [7]
- * Κασμίρ: Μια διαφαινόμενη ιντιφάντα και μια γενική απεργία ενάντια στην υποκίνηση των δικαιωμάτων αυτονομίας από την δεξιά ινδουιστική σοβινιστική κυβέρνηση του Ναρέντρα Μόντι [8]
- * Καταλονία / Ισπανικό κράτος: Ένα μαζικό ξέσπασμα αντίδρασης στις βαριές ποινές φυλάκισης ενάντια σε εννέα ηγέτες του καταλανικού κινήματος ανεξαρτησίας [9]
- * Επιπλέον, υπάρχει ένα συνεχιζόμενο παγκόσμιο μαζικό κίνημα με μπροστάρη τη νεολαία εναντίον της κλιματικής αλλαγής [10]

Εκτός αυτών, εξακολουθούν να συνεχίζονται οι ηρωικοί απελευθερωτικοί πόλεμοι του συριακού λαού κατά της δικτατορίας του Άσαντ (από τον Μάρτιο του 2011) [11] και του λαού της Υεμένης κατά της εισβολής της Σαουδική Αραβία (από τον Μάρτιο του 2015), παρά τις καθυστερήσεις και τις μαζικές δολοφονίες . [12] Επιπλέον, υπήρξαν αρκετοί σημαντικοί αγώνες και πολιτικές αντιπαραθέσεις σε άλλες χώρες οι οποίες ίσως δεν οδήγησαν σε προ-επαναστατικές καταστάσεις αλλά είναι παρόλα αυτά σημαντικές (π.χ. γενική απεργία στην Κολομβία, βίαιες συγκρούσεις στη Γουινέα, Η Ιορδανία, τα Κίτρινα Γιλέκα στη

Γαλλία [13], μαζικές διαμαρτυρίες κατά της εκλογικής απάτης και καταστολής στη Ρωσία κ.λπ.). Στην περίπτωση του Σουδάν, έχουμε δει ένα βαθμό σταθεροποίησης μετά από έναν δημοκρατικό-αντεπαναστατικό συμβιβασμό και τη δημιουργία μιας αστικής “μεταβατικής κυβέρνησης”. Ωστόσο, αυτή η κατάσταση θα μπορούσε να αλλάξει σύντομα. [14]

Κάποιοι από αυτούς τους αγώνες πέτυχαν μερικές νίκες (π.χ. Ισημερινό). Ωστόσο, σχεδόν όλοι τους αντιμετωπίζουν βίαιη καταστολή από τον κρατικό μηχανισμό. Η καταστολή αυτή δεν προκαλεί έκπληξη, δεδομένου ότι τα καπιταλιστικά καθεστώτα έχουν ελάχιστα περιθώρια ελιγμών – είμαστε, όπως υπογραμμίσαμε στην πρόσφατη ανάλυση της παγκόσμιας οικονομίας, στην αρχή μιας άλλης μεγάλης ύφεσης. [15] Ως εκ τούτου, η άρχουσα τάξη προσπαθεί να καταστείλει αυτές τις λαϊκές εξεγέρσεις όσο το δυνατόν περισσότερο.

Όπως έχουμε ήδη επισημάνει αλλού, η σημερινή ανάκαμψη της παγκόσμιας ταξικής πάλης δεν πρέπει να εξεταστεί μεμονωμένα. Πρέπει να ιδωθεί – στην πραγματικότητα μόνο έτσι μπορεί να γίνει κατανοητή – σε συνδυασμό με αρκετές άλλες σημαντικές εξελίξεις, το σύνολο των οποίων φανερώνει μια δραματική αλλαγή στην παγκόσμια κατάσταση. Αυτές οι επιπλέον εξελίξεις είναι α) η παρακμή της καπιταλιστικής παγκόσμιας οικονομίας, β) η παρακμή της ηγεμονίας των ΗΠΑ παγκοσμίως και, ειδικότερα, στη Μέση Ανατολή [16] και γ) η πολιτική εγχώρια κρίση των αντιδραστικών ηγετών στη Δύση (π.χ. Τραμπ, Νετανιάχου, Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν, στρατηγός Σίσι). [17]

Ο συνδυασμός αυτών των τεσσάρων θεμελιωδών εξελίξεων θα οδηγήσει κατά πάσα πιθανότητα σε σημαντική επιδείνωση της οικονομικής και πολιτικής κρίσης του καπιταλισμού και σε μια μαζική εντατικοποίηση των αγώνων μεταξύ των τάξεων και των κρατών. Ενώ το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας είναι απροσδιόριστο, είναι προφανές ότι υπάρχει η πιθανότητα εμφάνισης μιας προ-επαναστατικής παγκόσμιας κατάστασης.

Αυτή η πορεία των γεγονότων δεν αποτελεί έκπληξη. Ως

αποτέλεσμα των προσπαθειών μας τα τελευταία χρόνια να αναλύσουμε την παρούσα ιστορική περίοδο της καπιταλιστικής αποσύνθεσης και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, μπορέσαμε να εξηγήσουμε τη θεμελιώδη γραμμή ανάπτυξης, να προβλέψουμε τη γενική πορεία των γεγονότων και να προετοιμαστούμε πολιτικά για αυτά.

Οι αναγνώστες μπορούν να το επαληθεύσουν αυτό βάσει ορισμένων κειμένων που δημοσίευσε τα τελευταία χρόνια η Επαναστατική Κομμουνιστική Διεθνής Τάση (RCIT). [18] Στο βιβλίο μας για τις παγκόσμιες προοπτικές του 2018, σημειώσαμε: «θα μπορούσαμε να πούμε ότι βρισκόμαστε σε προ-στάδιο της καπιταλιστικής κατάρρευσης, δηλ. είμαστε μπροστά σε μια φάση καταστροφικών γεγονότων όπως μεγάλοι πόλεμοι, οικονομική κατάρρευση και επαναστατικές εκρήξεις. (...) Συνοπτικά, η σημερινή παγκόσμια κατάσταση χαρακτηρίζεται από μια αυξανόμενη πόλωση και αστάθεια. Εγκυμονεί τεράστιες δυνατότητες καθώς και κινδύνους. Η πληθώρα εμπλεκόμενων παραγόντων και η αλληλεπίδραση των συγκρουόμενων δυνάμεων αποκλείουν τη δυνατότητα μιας συγκεκριμένης πρόγνωσης. Αλλά η γενική τάση της ανάπτυξης είναι απολύτως σαφής: η παλιά παγκόσμια τάξη καταρρέει και μπαίνουμε σε μια περίοδο με καταστροφικούς περιφερειακούς πολέμους αλλά και (προ-)επαναστατικά κύματα λαϊκών εκρήξεων. Αυτό θέτει τεράστιες ευθύνες στους ώμους όλων των αγωνιστών που παλεύουν ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την καπιταλιστική εκμετάλλευση!» (θέσεις 16 και 17).

Και πριν από μερικούς μήνες, συνοψίζαμε τις διατριβές του κειμένου « Παγκόσμιες Προοπτικές για το 2019» στις ακόλουθες προτάσεις: “Συμπερασματικά, όλα τα στοιχεία της παγκόσμιας κατάστασης υποδεικνύουν παγκόσμιους πολιτικούς και οικονομικούς σεισμούς προ των πυλών. Τέτοιες αναταράξεις θα οδηγήσουν σε σημαντικό μετασχηματισμό της παγκόσμιας πολιτικής κατάστασης. Η αναπτυσσόμενη Μεγάλη Ύφεση θα αποσταθεροποιήσει τον κοινωνικό ιστό σε όλες τις χώρες και θα επιταχύνει την επίθεση κάθε άρχουσας τάξης κατά των εκμεταλλευόμενων τάξεων. Θα προσπαθήσουν να ληστέψουν από τους εργαζόμενους και τους

καταπιεσμένους ακόμη περισσότερο από ό, τι έχουν ήδη κάνει τις προηγούμενες δεκαετίες. Αυτή η διαδικασία θα περιλαμβάνει αναπόφευκτα αυξανόμενες επιθέσεις κατά των δημοκρατικών δικαιωμάτων και τάση για τη δημιουργία αυταρχικών καθεστώτων. Οι Μεγάλες Δυνάμεις θα εντείνουν τον ανταγωνισμό μεταξύ τους και το ίδιο θα γίνει και μεταξύ διαφόρων περιφερειακών δυνάμεων. Με άλλα λόγια, ο κίνδυνος του πολέμου θα επιταχυνθεί δραματικά. Η αντεπαναστατική επίθεση της άρχουσας τάξης προκάλεσε και θα συνεχίσει να προκαλεί μαζικούς αγώνες και επαναστατικές αναταραχές. Εν ολίγοις, μπροστά μας βρίσκεται μια φάση γεμάτη στρατιωτικές εντάσεις και κρίσιμους ταξικούς αγώνες, αντεπαναστατικές επιθέσεις και επαναστατικές εκρήξεις. Βαδίζουμε προς μια ηφαιστειακή πολιτική έκρηξη. “(Θέση 40)

[.....]

Βία και πασιφισμός

Ένα άλλο σημαντικό χαρακτηριστικό, που σχετίζεται με το προηγούμενο σημείο, είναι ο βίαιος χαρακτήρας σχεδόν όλων των μαζικών διαμαρτυριών τις τελευταίες εβδομάδες και μήνες. Αυτό αντικατοπτρίζει μια σημαντική εξέλιξη. Ο αυξανόμενος αυταρχικός χαρακτήρας των αστικών κυβερνήσεων και η κατασταλτική αντιμετώπιση των διαδηλώσεων προκάλεσαν την αυξανόμενη ετοιμότητα τμημάτων των μαζών να πολεμήσουν με κάθε αναγκαίο μέσο.

Είναι προφανώς μια θετική εξέλιξη το να μαθαίνουν τμήματα των μαζών ότι ο πασιφισμός είναι μια άχρηστη ψευδαίσθηση όταν πρόκειται για την αντιμετώπιση του αστικού κράτους. Πάντοτε υπήρξε ένας πυλώνας του μαρξιστικού προγράμματος ότι το καπιταλιστικό κράτος δεν μπορεί να ανατραπεί χωρίς βία και επομένως ότι «δεν μπορεί να υπάρξει ειρηνική εξέλιξη προς τον σοσιαλισμό». [22] Ο Λένιν επέμεινε επανειλημμένα σε αυτό το βασικό μάθημα: «Η ιστορία έδειξε ότι χωρίς επαναστατική βία η νίκη δεν μπορεί να επιτευχθεί. Χωρίς επαναστατική βία που

στρέφεται εναντίον των δηλωμένων εχθρών των εργατών και των αγροτών, είναι αδύνατο να καμφθεί η αντίσταση αυτών των εκμεταλλευτών ». [23]

Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει ότι οι μαρξιστές υποστηρίζουν πράξεις όπως η άσκοπη βία κατά της δημόσιας περιουσίας ή τις λεηλασίες. Αλλά το συμπέρασμα που προκύπτει από αυτό δεν είναι να καταγγείλουμε τη βία ως τέτοια, αλλά να υποστηρίξουμε την οργάνωση των μαζών με σκοπό την αντεπίθεση απέναντι στο αστικό κράτος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι επαναστάτες πρέπει να υποστηρίξουν τη δημιουργία επιτροπών αυτοάμυνας που προστατεύουν τις διαδηλώσεις ενάντια στην αστυνομική βία και οι οποίες σε επόμενο στάδιο μπορούν να εξελιχθούν σε εργατικές και λαϊκές πολιτοφυλακές.

Αντίθετα, υπήρξε πάντα ένα κλασικό χαρακτηριστικό του μικροαστικού ρεφορμισμού και του κεντρισμού να φαντάζονται ότι θα ήταν δυνατή μια ειρηνική μετάβαση προς τον σοσιαλισμό. Η RCIT προειδοποιεί ότι είναι αναπόφευκτο οι ρεφορμιστικές και κεντρίστικες δυνάμεις θα χρησιμοποιήσουν την επιρροή τους για να διαδώσουν ειρηνικές ψευδαισθήσεις και να υπονομεύσουν οποιεσδήποτε προσπάθειες για την οικοδόμηση αυτών των επιτροπών αυτοάμυνας. [...]